

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: **H., a.s. v likv.**, Č., IČO: X. s ustanovenou správkyňou konkurznej podstaty JUDr. K. Ž., M., Bratislava **o rozvrhu speňaženého majetku z konkurznej podstaty**, na odvolanie veriteľa T., X., E., A., P. a veriteľa S. a.s. Bratislava proti rozvrhovému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júla 2008 č.k. 5 K 218/99-715 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozvrhové uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júla 2008 č.k. 5 K 218/99-715 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec vracia súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozvrhovým uznesením rozhodol okrem iného tak, že oddelený veriteľ G., so sídlom X. M. M., X. (záložný veriteľ 1) s uznanou pohľadávkou vo výške 26 412 799,-Sk bude uspokojený sumou vo výške 2 891 860,58 Sk. V neuspokojenej časti prechádza pohľadávka medzi ostatné pohľadávky zaradené do 4. triedy a oddelený veriteľ T. X., E., A. (záložný veriteľ 2) s uznanou pohľadávkou vo výške 31 247 382,-Sk nebude uspokojený z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Neuspokojená pohľadávka prechádza medzi ostatné pohľadávky zaradené vo 4. triede. Na odmenu a výdavky správcu konkurznej podstaty podľa neho pripadá suma 567 457,27 Sk a na pohľadávky v 2. triede suma 167 501,67 Sk.

Podľa odôvodnenia uznesením zo dňa 18.2.2008 č.k. 5K 218/99-672, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3.4.2008, bola súdom schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu.

Podľa návrhu správcu zo dňa 15.5.2008 na vydanie rozvrhového uznesenia bolo potrebné vydať výtlačok zo speňaženia oddelenému veriteľovi a rozvrhnúť zvyšok finančných

prostriedkov na pohľadávku uznanú v prvej triede a čiastočne uspokojiť veriteľa s pohľadávkou uznanou v druhej triede.

Na uspokojenie nároku oddeleného veriteľa v prvom poradí pripadla suma vo výške 2 891 860,58 Sk. Vzhľadom na výťažok zo speňaženej sumy, bolo možné priznať odmenu a výdavky správcu, uhradiť súdny poplatok za konkurzné konanie, vydať výťažok oddelenému veriteľovi, uspokojiť v plnej výške nárok veriteľa priznaný v prvej triede a čiastočne uspokojiť nárok veriteľa priznaný v druhej triede. Na uspokojenie pohľadávok veriteľov uznaných v tretej a štvrtej triede nezostali žiadne finančné prostriedky a preto uspokojené nebudú.

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal veriteľ T. X., E., A. P. (ďalej len T.) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu I. stupňa na ďalšie konanie. Podľa neho napadnuté rozvrhové uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia skutkového stavu veci.

Uvádza, že vzniesol proti konečnej správe o speňažení a správe majetku konkurznej podstaty námietku, v ktorej poukázal na nesprávne právne posúdenie poradia uspokojenia konkurzných veriteľov s nárokom na oddelené uspokojenie T. (právny nástupca F., (ďalej len F.) a G. (právny nástupca V. (ďalej len G.)), v dôsledku ktorého mal byť z výťažku speňaženia založených vecí na prvom mieste uspokojený konkurzný veriteľ G.. A aj v rozvrhovom uznesení súd uspokojil prednostne záložného veriteľa G. z titulu záložného práva zapísaného na liste vlastníctva ako prvého v poradí. Tento postup pokladá opakovane za nesprávny.

Poukazuje na to, že G. má v konkurznom konaní prihlásenú pohľadávku, ktorá vznikla na základe Úverovej zmluvy č. 2/1996 T. zo dňa 21.11.1996; oddelené uspokojenie je uplatnené podľa záložnej zmluvy č. 156-I/S-19/93 zo dňa 9.12.1993, vklad záložnej zmluvy do katastra nehnuteľností ako prvý v poradí pod č. V X.; a Zmluvy o úvere č. 40/1998/I zo dňa 27.3.1998; oddelené uspokojenie je uplatnené podľa Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. 90/1996 zo dňa 31.11.1996, vklad záložnej zmluvy do katastra nehnuteľností povolený pod č. V X. pričom záložná zmluva č. 156-I/S-19/93 zo dňa 9.12.1993, na ktorú sa v prihláške pohľadávky z Úverovej zmluvy č. 2/1996 T. zo dňa 21.11.1996 spoločnosť G. odvoláva, zabezpečovala pohľadávky z úverov z roku 1993 a ani jedna z týchto úverových zmlúv nie je v konkurznom konaní prihlásená, t.j. na pohľadávky z predmetných úverových zmlúv nie je možné prihliadať.

Podľa neho je zrejmé, že súd v rozvrhom uznesení prihliadal na nároky G. na prednostné záložné právo ako na nároky, vyplývajúce z novácie pôvodných záväzkov úpadcu voči V. pričom G. opiera nováciu pôvodných záväzkov o uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 6 Obo 33/2007. Namieta že, pohľadávku z Úverovej zmluvy č. 2/1996 T. zo dňa 21.11.1996

v žiadnom prípade nie je možné pokladať za nováciu záväzkov z úverových zmlúv z r. 1993, nakoľko v Úverovej zmluve č. 2/1996 T. je jasne uvedený účel poskytnutia finančných prostriedkov na „prestavbu a rekonštrukciu kotolne.“

Odvolávajúci sa na citáciu ust. § 570, § 571 a § 572 Obč. zák. a ich aplikáciu na obsah Úverovej zmluvy č. 2/1996 zo dňa 21.11.1996 potom vyvodzuje, že v tejto zmluve išlo o úplne nový záväzok dlžníka voči veriteľovi a zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva dohoda o nahradení pôvodného záväzku. Z uvedeného potom vyplýva, že záložná zmluva uzatvorená v r. 1993 nemôže zabezpečovať úver poskytnutý v roku 1996. Pre úplnosť dodáva, že právny predchodca G. síce s úpadcom uzavrel niekoľko dodatkov k záložnej zmluve č. 156-I/S-19/93, ktorými sa menil predmet záložnej zmluvy, žiaden z dodatkov však nebol zavkladovaný do katastra nehnuteľností a preto z nich nie je možné odvodzovať vznik akýchkoľvek právnych účinkov.

Z uvedeného vyvodzuje záver, že je nesporné právo konkurzného veriteľa T. na uspokojenie sa výťažku speňaženia založenej veci pred konkurzným veriteľom G., pretože na záložné právo vyplývajúce zo záložnej zmluvy č. 156-I/S-19/93 nie je možné prihliadať a záložná zmluva zabezpečujúca pohľadávky G. prihlásené v konkurznom konaní bola do katastra nehnuteľností zavkladovaná až v roku 1996.

Proti rozvrhovému uzneseniu sa odvolal aj veriteľ S. a.s. Bratislava a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Tvrdí, že napadnuté rozvrhové uznesenie nie je v súlade so schválenou konečnou správou. Nesúlad vidí v tom, že v konečnej správe bola síce celková priznaná odmena správkyňi konkurznej podstaty 567 457,27 Sk, avšak z tejto sumy jej už bola vyplatená dňa 30.4.2002 čiastka 488 368 Sk ako záloha, preto SKP v schválenej konečnej správe požadovala priznať doplatok vo výške 79 089,27 Sk. Podľa odvolateľovej mienky súd v rozvrhovom uznesení mal správca konkurznej podstaty priznať len túto sumu a nie priznať jej opätovne aj už vyplatenú zálohu v sume viac než 488 000,- Sk, čo súd urobil tým, že v rozvrhovom uznesení určil na odmenu a výdavky správcu konkurznej podstaty sumu 567 457,27 Sk.

Nesúlad rozvrhového uznesenia s konečnou správou vidí aj v tom, že v rozvrhovom uznesení sa oddelenému veriteľovi G. I. priznáva suma 2 891 860,58 Sk zatiaľ čo v schválenej konečnej správe je to suma 2 538 820,77 Sk.

Upozorňuje tiež na nesúlad schválenej konečnej správy s napadnutým rozvrhovým uznesením v sumách určených na uspokojenie veriteľov v 2. triede, pričom v schválenej konečnej správe išlo o vyššie sumy ako aj na ust. § 31 ods. 3 ZKV, podľa ktorého ak nemožno uspokojiť plne pohľadávky tohto istého poradia, uspokojia sa pomerne, zatiaľ čo

v rozvrhovom uznesení priznal uspokojenie len veriteľovi č. 22 Obec P., hoci zo schválenej konečnej správy vyplýva, že v 2. triede boli uznané pohľadávky viacerých veriteľov.

Správca konkurznej podstaty vo vyjadrení k odvolaniu veriteľa T. navrhla napadnuté uznesenie potvrdiť. Uvádza, že po preštudovaní všetkých úverových zmlúv, zmlúv o zriadení záložného práva a príslušných listov vlastníctva dospela k záveru, že v prípade úverovej zmluvy č. 2/1996 T. zo dňa 21.11.1996 išlo o nováciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 221 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a dospel k záveru, napadnuté uznesenie treba zrušiť a vec vrátiť súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že na výpise z LV č. X. obce P., zo dňa 13.10.1999 Okresného úradu v Leviciach, odbor katastra nehnuteľností sa ako ťarchy uvádzajú pre V. na parc. č. X., pre F. na parc. č. X., ďalej pre K. banku na parc. č. X. a pre V. na parc. č. X.

Z porovnania parcelných čísiel uvedených v časti A je zrejmé, že z 15 parcelných čísiel uvedených v časti A boli zaťažené záložným právom len parc. č. X., X. X. a X. z toho parcela č. X. tromi a parcela č. X. a X. len jedným, pričom parcela č. X. v roku 1994 (zmluva z r. 1993) pre V. rovnako ako parc. č. X. na základe zmluvy z roku 1996.

Z uvedeného výpisu z LV vyplýva, že F., práv. predchodca odvolateľa, mal zapísané do katastra záložné právo len na parc. č. X. s dňom povolenia vkladu dňa 17.1.1994, ako sa uvádza na zmluve o záložnom práve zo dňa 9.12.1993. Naproti tomu V. mala vklad do katastra povolený dňa 14.12.1993 a záložné zmluvy sú predmetom zriadenia záložného práva parc. č. X., X. a X..

Návratnosť úveru poskytnutého V. úverovou zmluvou č. 2/1996 zabezpečovalo záložné právo zriadené záložnou zmluvou č. 90/96 zo dňa 21.11.1996 a predmetom zálohu bola administratívna budova na parc. č. X. V úverovej zmluve sa ako zabezpečenie úveru uvádza aj parc. č. X. a X. a s odvolaním sa na záložnú zmluvu zo dňa 9.11.1993.

Podľa vyjadrenia SKP k námietke veriteľa T. táto posúdila úverovú zmluvu č. 2/1996 T. zo dňa 21.11.1996 ako nováciu, čo podľa nej potvrdzuje aj obsah dodatkov k záložnej zmluve zo dňa 9.12.1993. Vo vyjadrení k námietke tiež zdôraznila, že vzala do úvahy aj skutočnosť, že pôvodné záložné právo nebolo vymazané, čím zmluvné strany deklarovali jeho existenciu a zabezpečenie ním aj neskôr uzavretých úverových zmlúv.

Po tomto rozšírenom uvedení skutkového stavu odvolací súd sa po právnej stránke v tejto otázke stotožnil s napadnutým uznesením.

Okolnosti, že úverová zmluva č. 2/1996, ktorá znela na sumu 12 950 000,-Sk ako strednodobý rozvojový úver na prestavbu a rekonštrukciu kotolne (podľa LV parc. č. X.) a že v úverovej zmluve č. 156/1993 z 31.12.1993 išlo o sumu 14 740 000,-Sk na obežné prostriedky na zásoby a veľkú privatizáciu, s prihliadnutím na skutočnosť, že k výmazu záložného práva vloženého dňa 14.12.1993 nedošlo, ako aj na odvolanie sa na toto záložné právo v úverovej zmluve č. 2/1996 svedčia o správnosti názoru, že išlo o nováciu podľa § 570 až 572 Obč. zák.

Po prejednaní odvolania S. a.s. Bratislava dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ sa týka v rozvrhovom uznesení uvádzanej výšky odmeny a náhrady výdavkov správcu nie je dôvodné, je však dôvodné čo do vytýkaného nesúladu medzi sumami uvádzanými v konečnej správe a rozvrhovom uznesení týkajúcimi sa výšky sumy priznanej na oddeleného veriteľa G. a veriteľov 2. triedy.

Odvolaťom vytýkaný nesúlad medzi sumou pripadajúcou na odmenu a náhradu nákladov správcu konkurznej podstaty v schválenej konečnej správe a rozvrhovom uznesení vyplýva z nesprávneho chápania výrazu rozvrhové uznesenie akoby tento pojem znamenal, pokiaľ sa týka súm označených ako „pripadajúcich“ na odmenu a náhradu nákladov správcu konkurznej podstaty alebo na uspokojenie konkrétneho veriteľa, že ich správca konkurznej podstaty resp. príslušný veriteľ dostane v budúcnosti vyplatený. Rozvrhové uznesenie je stručným zobrazením, zhrnutím čistého výťažku speňazenia majetku konkurznej podstaty a rozdelenia výťažku medzi oprávnené osoby, teda správca konkurznej podstaty a uspokojovaných veriteľov, pričom okolnosť, či príslušná suma bola vyplatená alebo len vyplatená bude sa v rozvrhovom uznesení nezohľadňuje, preto sa aj používa výraz „pripadá“.

Podľa schválenej konečnej správy aj rozvrhového uznesenia tvorí odmenu a náhradu nákladov správcu konkurznej podstaty suma 567 457,27 Sk. Pokiaľ správca konkurznej podstaty obdržal preddavok, prirodzene pri budúcej výplate sa o túto čiastku vyplácaná suma skrúti, pretože jej celok je obnos 567 457,27 Sk.

Odvolanie čo do nesúladu výšky sumy pripadajúcej na uspokojenie pohľadávky oddeleného veriteľa G. sumou 2 891 860,58 Sk v rozvrhovom uznesení na rozdiel od sumy predpokladanej v schválenej konečnej správe vo výške 2 538 820,77 Sk je však dôvodné, pretože tento nesúlad existuje a jeho dôvod súd I. stupňa v napadnutom rozvrhovom uznesení neodôvodnil. Z rovnakého dôvodu je opodstatnené aj odvolanie čo do nesúladu výšky sumy pripadajúcej na uspokojenie veriteľov 2. triedy, ktorým sa v schválenej konečnej správe priznáva vo výške 523 541,48 Sk a v rozvrhovom uznesení len 290 172,67 Sk a to len veriteľovi

Obec P. a zatiaľ čo v konečnej správe bol tento veriteľ uspokojený sumou 327 790,-Sk a veriteľ KÚ životného prostredia , N. obnosom 195 802,48 Sk.

Na tomto základe odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozvrhové uznesenie súdu prvého stupňa treba podľa § 221 O.s.p zrušiť a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. septembra 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.